

PUERTO MADRYN - USHUAIA

Op zaterdag 23 januari verlaten we de camping, doen onze boodschappen bij de Carrefour in het centrum en wandelen nog even de lange pier op en neer. Er staat een sterke stroming en daarom staan veel mannen met hun hengels langs de reling. Sommige emmers zijn al flink gevuld. De pier is belangrijk voor dit stadje want regelmatig leggen hier grote cruiseschepen aan en dat levert geld op. De economie van Patagonië en Vuurland is voor een groot deel afhankelijk van het toerisme en iedereen wil daarvan profiteren. Dat zullen we de komende weken vaker ontdekken. Alle plaatsen die in de buurt van een 'natuurwonder' liggen hebben straten met uitsluitend souvenirwinkels, outdoorshops en restaurants. In steden waar cruiseschepen aanleggen komen daar nog de luxe juwelierszaken bij.

Deze stad is de uitvalsbasis voor een bezoek aan Peninsula Valdés. Behalve met cruiseschepen komen de meeste toeristen hier met vliegtuig of bus, overnachten in de stad en maken vervolgens een dagtrip naar het schiereiland.

Wij verlaten de stad en nemen de gravelweg langs de kust. Heuvel op en heuvel af, met mooie uitzichten over de oceaan. Dat doen we vaker de volgende dagen. Wanneer het mogelijk is mijden we de saaie 'Ruta tres' en nemen de kleinere kustweggetjes langs de haciënda's en de kleine afgelegen vissersdorpjes.

De eerste halte is Trelew met het MEF, een modern interactief paleontologisch museum met een grote verscheidenheid aan fossielen en tientallen opgezette geraamtes van diverse saurussen die in de omgeving zijn gevonden. Ze staan opgesteld in reusachtige diorama's en mooi uitgelicht om het dramatisch effect te verhogen.

Voor we het verder weinig interessante Trelew verlaten, zien we de beschilderde ommuring van een grote busmaatschappij. Over een lengte van meer dan honderd meter is de ontwikkeling van het vervoersbedrijf af te lezen aan de verschillende busmodellen van antiek tot modern en parallel daaraan zien we de grote politieke gebeurtenissen van de afgelopen 75 jaar. De beelden zijn duidelijk maatschappij-kritisch. De directie van het bedrijf heeft de kunstenaar alle vrijheid gegeven. Misschien is het ook wel hún visie.

We raken niet uitgekeken en ik zet een groot deel van de muur op de foto.

Gaiman ligt ten westen van de stad en is een vriendelijk door Welshmen gesticht dorpje vol Engelse theehuizen. De straatnamen en vele andere borden zijn tweetalig. 's Avonds spreken we een jong stel uit Engeland. Hij komt uit Wales en daarom maken ze op dringend advies van zijn ouders een uitstapje naar dit plaatsje. Ze zijn hier nu een dag en zijn verrast door het aantal inwoners waarmee ze in het Welsh kunnen communiceren. Na drie of meer generaties wordt de cultuur van het moederland met veel liefde in stand gehouden.

Aan het eind van de hoofdstraat heeft de kunstenaar Joaquín



Alonso gewoond, die zijn hele leven heeft gewijd aan de inrichting van zijn tuin. Duizenden bloemen en dierfiguren gemaakt van plastic flessen, doppen van flessen en bierblikjes maken samen een veelkleurige sprookjeswereld voor volwassenen en kinderen. Daartussen hangen honderden bordjes met filosofietjes en ideeën. Joaquín is enkele jaren geleden gestorven en een oude vriend met jonge vriendin werken (helaas) verder aan deze bijzondere plek.



Enkele kilometers buiten het dorp ligt als verlengstuk van het MEF in Trelew het paleontologisch park Bryn Gwyn (Welsh voor 'Witte heuvel'). Daar lopen we door veertig miljoen jaar geologische geschiedenis. De fossielen liggen hier voor het oprapen. Fossiele afdrukken van krabben, walvissen, reuzeschelpen van mosselen en oesters, grote viervoeters en dat alles langs een route van enkele kilometers bergopwaarts in de gloeiende hitte van de namiddag. We zijn de enige bezoekers.



De bomberos, de plaatselijke vrijwillige brandweerlieden, beheren een kleine camping naast hun kazerne met een uit Duitsland gekregen brandweerauto. Daar overnachten we en rijden de volgende dag terug naar de kust om de Magellanes pinguïns bij Punto Tombo te observeren. Het is een 'ondergrondse stad' waar 500.000 dieren op en neer waggelen, rennen, elkaar besnuffelen, in file naar het strand gaan om in het water te spartelen of verder in de oceaan op vis gaan jagen voor hun jongen. Zo gauw de ouders terug zijn worden ze door hun kroost belaagd en verdwijnt de visprut van de ene in de andere snavel.



We belanden in Camarones, een vissersplaatsje met de camping aan de haven. Camarones is Spaans voor 'garnalen' en de beheerder van de camping heeft ze altijd vers op voorraad. Met grote snor, borstelige wenkbrouwen en kalend hoofd heeft hij het goedmoedige uiterlijk van wijlen Ralph Inbar en overziet als een ouderwetse chef zijn territorium vanuit de receptie, annex bar en keuken. Daarvoor ligt het terras dat wordt bevolkt door plaatselijke jeugd, vissers en kampeers. De camarones zijn groot, de porties nog groter en lekkerder heb ik ze nog nooit gegeten. Ze kennen hier alleen maar liter-flessen bier, maar dat is geen onoverkomelijk probleem.



We blijven een dag en bezoeken het natuurreservaat aan de overkant van de baai. Ook hier een grote pinguïnkolonie, zeeleeuwen en veel watervogels. De guanaco's zijn minder schuw dan op Valdés; de doorgaande weg ligt ver landinwaarts zodat maar weinig mensen de moeite nemen deze plek te bezoeken. We rijden over kleine weggetjes van inham naar inham, de een nog mooier dan de ander. Aan een kleine baai bij de ingang van het park staan een paar cabana's met daarvoor een woning/café gerund door twee vrouwen, echte natuurfreaks. De jongste, Sara, verblijft hier elke zomer en voorziet de paar gasten die hier passeren van broodjes en empanades.



Globetrotters Karin-Marijke en Coen zijn hier ook geweest, want als ze onze auto ziet vraagt ze meteen of we die andere

Holandeses met óók een gele Toyota kennen.

Haar vriendin is bioloog en werkt hier een onderzoeksprogramma af. In de baai voor ons ligt een Franse zeezeiler met een gat in de romp van zijn schip. Volgende week heeft hij alles gerepareerd en kan hij zijn tocht voortzetten.

Terug op de camping raken we op het terras aan de praat met een stel uit Rio Grande, de grootste stad op Tierra del Fuego.

Ze zijn trots op hun Vuurland, dat ze voor geen goud zouden willen ruilen voor een andere woonplek. Ondanks de stormen en het vaak gure en koude weer.

's Avonds eten we samen met een Engelse motorrijder die net onderweg is en vandaag veel moeite had om zijn motor in de plotselinge rukwinden overeind te houden.

We blijven de Ruta 1 volgen, een bijna niet meer gebruikte gravelweg, wel heel afwisselend. Rechts de pampa en links regelmatig de blauwe oceaan en af en toe een hacienda, waarvan sommige verlaten lijken. De laatste tweehonderd kilometers gaan over de saaie en kaarsrechte Ruta 3 tot voorbij Rivadavia naar Rada Tilly. Maria heeft moeite de auto in het rechte spoor te houden vanwege de harde zijwind. Onze auto is door zijn hoogte behoorlijk gevoelig voor de windstoten. Motorrijders zien we van rechts naar links schuiven en ook de autobussen hebben het moeilijk.

Op de camping staan Jonas en Sylvia uit Zwitserland. We hebben van hen gehoord, want het zijn goede vrienden van Dirk en Marieken. Met hun omgebouwde Spaanse 4WD, een Santana, zijn ze al meer dan een jaar op pad. Hun grote reis begon in Noord-Amerika en ze zwerven nu al maanden door Argentinië en Chili. We hebben met zijn vieren een gezellige avond en maken een halve afspraak over de verscheping van de auto's eind april.

Woensdag 27 januari. De dag begint goed, mooi weer, weinig wind, wel koud. We naderen het zuiden.

Geplande eindbestemming voor vandaag is het Monumento Natural Bosques Petrificados. Een van de twee parken met versteende bomen. Een saaie rechte weg heeft ook zijn voordelen. We schieten lekker op en zijn rond het middaguur bij de afslag naar het park. Een zijweg met een dikke laag grof grint. Dat betekent diepe sporen en oppassen dat je zelf niet óntspoor. We laten een imposante stofwolk achter ons en zijn blij dat er nauwelijks verkeer is. Het landschap verandert snel, van kale pampavlakte in een dramatisch berglandschap met toppen waarop kastelen lijken gebouwd. Op de achtergrond nog hogere bergen, zwart, oranje en geel. Een bekende Argentijnse cineast heeft in deze entourage meerdere films opgenomen. De schrijver van "De kleine prins", Antoine de Saint-Exupéry, maakte hier postvluchten en zag dit landschap. Het werd zijn inspiratiebron voor een aantal van de unieke tekeningetjes in zijn boek. Halverwege is een Estancia met camping en we besluiten hier op de terugweg te overnachten.

Bij de ingang van het park krijgen we uitleg van de ranger en een plattegrond met het wandelpad waarover we langs de fos-



siele resten van de bomen lopen. Sommige liggen erbij als de gevallen pilaren van een tempelruïne in Griekenland: grote dikke schijven achter elkaar met een doorsnee van een meter. Enkele exemplaren zijn nog volkomen gaaf, meer dan twintig meter lang en met een omtrek van ruim vier meter. Indrukwekkend. Er ligt zóveel dat we de neiging om wat mee te nemen nauwelijks kunnen onderdrukken, maar we blijven keurige toeristen en houden ons aan de regels. Vooral lastig voor Maria die haar stenenverzameling graag aanvult met iets bijzonders.



Het laatste stuk van de wandelroute gaat naar een heuveltop. Daar waait het nu zó hard dat we tegen de wind in kunnen hangen. In de verte zien we de bergen verdwijnen in een zandstorm.



Wanneer we terugrijden naar de grote weg, een afstand van ongeveer vijftig kilometer, is de Estancia, die rechts naast de weg ligt, niet meer te zien. Het stormt en het zicht is minimaal. We happen zand in de auto en besluiten door te rijden.

Op dit stuk van de route zijn geen dorpen meer, alleen een enkel tankstation. Daar arriveren we tegen de avond en we mogen de auto onder de overkapping van de pompen zetten.



Dit is een belangrijk punt op weg naar Ushuaia. Alle auto's en bussen stoppen hier om te tanken en er is een restaurant waar de meeste mensen een snelle hap naar binnen werken. Er zijn toiletten met douches voor vrachtwagenchauffeurs en aanverwanten. Wij dus!

Maar eerst een pilsje met 'Aussie' Bones en zijn Argentijnse vriend Daniël. Twee fietsers die we vanmorgen tijdens een korte stop spraken. Meestal vragen we fietsers of ze nog iets nodig hebben, water, brood, enz. Zeker op wegen als deze.

Bones, een voormalig Engelsman, is geëmigreerd naar Australië en heeft zich ondergedompeld in de Aboriginal-cultuur. Daar heeft hij zijn nieuwe naam aan te danken. Die staat ook in zijn paspoort. Twee botjes in zijn oren maken het verhaal compleet! De grote kale Bones is de prater en Daniël, lang zwart haar met paardenstaart en een kop kleiner, luistert. Twee tegenpolen die het nog wel een tijdje met elkaar volhouden.



De nacht is onrustig door het klapperende dak van het tankstation en het verkeer dat hier aanlegt.

Na een snel ontbijt en afscheid van onze fietsvrienden, die we nog voorzien van sinaasappels, vervolgen we onze weg naar het zuiden. De eerste kilometers over asfalt en dan vinden we weer een mooi stuk ripio langs de kust tot Puerto San Julián. Hier hebben zich in de geschiedenis van de ontdekkingsreizigers 'grootse' zaken afgespeeld. Magellanes speelde op slimme wijze zijn muitende kapiteins tegen elkaar uit en liet ze vervolgens deskundig en langzaam om het leven brengen, natuurlijk in het bijzijn van alle overige bemanningsleden, zodat de schrik er definitief goed in zat. Wanneer je een liefhebber bent van gruwelverhalen en de details wilt weten, lees dan "Over de rand van de wereld" van Laurence Bergreen. Een fantastisch boek over waarschijnlijk de belangrijkste reis in onze westerse geschiedenis. Op dezelfde plek presteerde Francis Drake het om hier zijn beste vriend een kopje kleiner



te maken. Andere tijden.

In een namaakhaventje ligt een replica van Magellanes' zeilschip, waarop levensechte matrozen in het want hangen en wijzelf op en onder het dek tussen de verschillende belangrijke personen van de tocht kunnen rondlopen.

Iets verderop is een herinneringsmonument aan de Slag om de Malvinas. Bij ons beter bekend als de Falklandoorlog. Maar praat in Argentinië niet over de Falklands want dan heb je een probleem. En dat is vanuit hun standpunt gezien heel logisch.

Twee Nederlandse motorrijders, Marieke en Auke, staan naast ons op de camping. Ze zijn in twee dagen vanuit Ushuaia naar hier gereden. Wij zorgen voor de groentes en koud bier, Auke en Marieke halen vlees bij de slager en we maken er met een kampvuur een gezellige avond van. Ze hebben een Antarctica-cruise gemaakt en zijn daarvan nog behoorlijk onder de indruk. We krijgen tips, o.a. om eerst naar Punta Arenas te gaan en daar een mogelijke last minute te boeken.

Wanneer we ons zorgen beginnen te maken om Bones en Daniël rijden ze net met hun fietsen de camping op. Dertien uur en honderdvijftig kilometer worstelen tegen windkracht 8! Ze hebben de rit weer zonder schade aan lijf en leden afgelegd. Bones draagt ook nog eens géén helm en als ik hem daar op wijs, beweert hij dat de achteruitkijkspiegel op zijn fiets minstens zo belangrijk is! Ze eten gretig van de toastjes met kaas die Maria voor hen klaarmaakt en worden weer warm van onze pisco, want het is inmiddels flink afgekoeld.

We nemen afscheid van Auke en Marieke, doen onze boodschappen in de plaatselijke supermarkt en onder Patagonische luchten, afwisselend felle zon en wolken en onze eerste regen- en hagelbui rijden we verder naar Rio Gallegos, onze volgende plaats.

Na dertig kilometer passeren we onze beide fietsers. Nog even een laatste praatje, natuurlijk over de harde en koude tegenwind, en dan verder.

De bermten staan vol bloemen, vooral margrietten en overal lopen groepen guanaco's. We zien regelmatig dode dieren langs de kant van de weg, verkeersslachtoffers. Bij naderend verkeer vluchten ze meestal van de weg af en springen behendig over de omheiningen, maar soms steken ze plotseling de weg over en dan is het uitkijken. Binnen de hekken lopen grote kuddes Merino's, de schapensoort die blijkbaar het beste gedijt in deze omstandigheden.

Ergens 'in the middle of nowhere' staat een restaurant waar we misschien kunnen telefoneren, want we weten dat onze boerenkoolclub nu haar jaarlijks etentje heeft. Dit keer bij Frans en Evelien in Enter. We kunnen bellen en krijgen contact! Borrel en boerenkool vallen goed, blijkens de reacties; wij doen het met een kop koffie en een tostie.

De camping in Rio Gallegos is niet toegankelijk voor auto's en de stad nodigt niet uit tot wildkamperen. Bovendien is het nu echt koud geworden en we besluiten een hotelletje te zoeken. Dat vinden we bij het centrum en 's avonds eten we in de Club Británico. Reisschrijver Bruce Chatwin werkte hier ook zijn lamsbout naar binnen, maar het stelt vanavond niet veel



voor. Ondanks de prachtige ober die in tangohouding tussen de tafels door danst. Het is zoals Lonely Planet schrijft een echte old boy's club, waar de plaatselijke middenstand na sluitingstijd van hun winkel aanschuift voor een laatste hap en een goed glas wijn, want daar is niets mis mee.

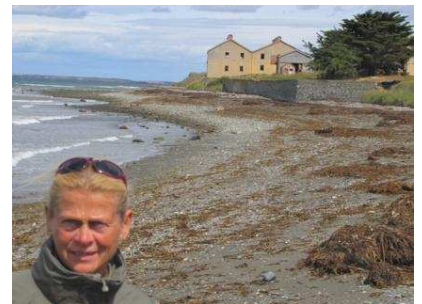
We slapen heerlijk, tot we de volgende ochtend rond zes uur gewekt worden door veel kabaal op straat. Veel gescheld en geschreeuw. Tegelijkertijd scheurt een auto met open uitlaat door de hoofdstraat, maakt een 180-graden-slip aan het eind en racet weer terug. De herrie blijft aanhouden, ik word nieuwsgierig, klim uit mijn bed en zie dat enkele dronken meiden het met elkaar aan de stok hebben. Beurtelings slaat en schopt de een de ander, waarna een korte heftige discussie volgt om daarna de handjes weer te laten spreken. Vriendinnen zitten op de stoep en kijken geamuseerd toe. Natuurlijk, de disco is net leeggelopen! Wat ons verbaast, is dat er niet even een politieauto langskomt.

Op zaterdag 30 januari passeren we de grens met Chili. In de supermarkt van Rio Gallegos zijn we de grensovergang even vergeten en kopen dus te veel groentes en fruit. We nemen het risico, stoppen alles wat vers is in ons bed onder het hofdak, leveren één wortel en een oude ui in, eten ter plekke demonstratief elk twee sinaasappelen op en mogen op ons verder eerlijke uiterlijk doorrijden. Graham, een fietser uit Engeland is ons daar zeer dankbaar voor, want als we na de grens voor hem stoppen, blijkt dat hij zijn meeste etenswaren heeft moeten inleveren en voorlopig zijn er geen winkels om aan te vullen. Met storm tegen wordt dat een probleem. We geven hem kaas, brood, tomaten en peren en Graham vertelt ons een week later in Ushuaia dat hij achter een muurtje een feestmaal heeft genuttigd. Beter je verse spul in de maag van een Engelsman dan in de vuilnisbak van het douanekantoor. Graham begon zijn Odyssee in Fairbanks, Alaska. Hij is nu twintig maanden onderweg en heeft zijn einddoel, Ushuaia, bijna bereikt. Wat bezielt zo iemand. We gaan het hem vragen op het ultieme moment: bij aankomst.

Op de kruising slaan we linksaf naar Punta Arenas en rijden langs de meest beroemde zeestraat ter wereld, de Estrecho de Magallanas. Het is onvoorstelbaar dat hij met de middelen van die tijd de doorgang naar de Pacific heeft gevonden. Baaien, zijarmen, fjorden. Het moet voor de expeditie een doolhof zijn geweest.

Op de oever zien we bij de verlaten Estancia San Gregorio enkele scheepswrakken. Het zijn, net als bij ons de kasteelruïnes en andere bezienswaardigheden, monumenten in de Zuid-Amerikaanse geschiedenis. Ze worden uitgebreid vermeld en langs de weg staan informatiepanelen. Ook hier staan de bermen in volle bloei, nu vooral kamille, zuring en lupinen. Daartussendoor gele en roze bloemen. Het lijkt voorjaar.

In Punta Arenas gaan we direct naar Comapa, een boekingskantoor voor bootreizen. Helaas kan nu niets meer geregeld worden en maken we voor maandag een afspraak.



We moeten wennen aan de kou en de harde wind en het begint te regenen. Een goede reden om een paar dagen in een hostel door te brengen. La Estancia van Alex en Carmen is een goede plek. Vlakbij het centrum, gezellig met veel gasten van alle leeftijden en een keuken waar je zelf mag koken op een houtgestookt fornuis.

Het kerkhof van de stad is net zo extravagant als dat van Buenos Aires. Grote praalgraven van schapenwol-baronnen, zoals de bekende familie Menendez. Maar ook veel grafstenen die de verhalen vertellen van de eerste immigranten uit Duitsland, Scandinavië en voormalig Joegoslavië. De lanen zijn prachtig omzoomd met enorme tot op de millimeter nauwkeurig geschoren cypressen.

In het weekend bezoeken we ook nog het museum van de Salesianen. De ook in Nederland bekende Italiaanse priester en stichter van deze orde, Don Bosco, stuurde zijn mensen naar Vuurland om de verschillende Indianenstammen te redden en natuurlijk ook om ze te bekeren. Dat redden heeft niet zoveel opgeleverd. In plaats van vermoord te worden door de goudzoekers, de gaucho's en ander gespuis, stierven ze nu door slechte hygiënische omstandigheden. Vóór de komst van de missionarissen droegen ze geen kleren (In dit klimaat!). Nu ze dat wél moesten van de Salesianen, werd hen daarbij niet verteld dat ze die regelmatig moesten wassen. Bovendien bleven die borstrokken en onderbroeken nat door het klimaat en werden dus broeinesten voor ongedierte. Mét daarbij alle bekende geïmporteerde Europese kwalen, zoals griep en verkoudheid, ging het toen heel snel bergafwaarts.

Enkele positieve bijdragen hebben deze mannen toch ook geleverd. Een van hen, een verwoed fotograaf, legde het dagelijks leven vast en ze genoten onschendbaarheid bij de missieposten. Want de jacht op de Indianen was dezelfde als de jacht op dieren. Het was een mindere soort, ze stonden de grootgrondbezitters en de goudzoekers in de weg, dus mocht je ze als wild afschieten. De oren werden afgesneden om bij inlevering de premie op te strijken.

Het was Darwin die de Indianen in zijn reisverslag al als minderwaardig, stiekem en crimineel afschilderde. Bij het lezen van zijn boek rijzen je soms de haren te berge. Ook wetenschappers kunnen er zeer vreemde ideeën op na houden.

Het museum is een mooie nalatenschap van deze priesterorde. Enerzijds een rariteitenkabinet vol met vreemdsoortige vondsten, anderzijds geeft het een interessant overzicht van de Patagonische en Vuurlandse dieren- en plantenwereld en inzicht in de toenmalige samenleving.

En natuurlijk, last but not least: een stukje dierenhuid van de Milodon. Het stukje dierenhuid dat het mooiste boek van Bruce Chatwin heeft opgeleverd. We zullen hem nog wel eens vaker noemen. Hij is hier net zo onvermijdelijk als de Lonely Planet gids.

We wandelen veel door de stad om onszelf warm te houden en ons te verbazen over de golfplaten-architectuur. Ook de bewoners zelf zijn er trots op, getuige een bijzonder fotoboek met daarin alle fotogenieke panden in de stad. En dat zijn er veel. We vinden het boek in een gezellig ouderwets theehuisje



op de hoogste heuvel met uitzicht op de straat van Magellanes. Een kippig dametje heeft twee brillettjes nodig om onze bestelling van koffie en sandwich in de kaart terug te vinden. Ze geniet zelf nog steeds van haar eigen museumachtig pandje, vol oude telefoons, boeken, theepotten en antiek meubilair. We drinken koffie, bekijken het interieur en proberen de panden op de foto's in het boek in de straten onder ons te ontdekken. "Stad van de rode daken" heet het. In vroeger tijd was rood de eerste en enige verf die voldoende bescherming bood tegen roest. Pas later kwamen daar andere kleuren bij en veranderde het straat- en dakbeeld. Nu zie je ook veel blauw, groen en geel.

Er zijn panden waarvan zelfs de zijwanden van golfplaten zijn voorzien.

Aan de plaza staat het pompeuze paleis van de Braun-Menendez-familie, nu een museum en door de familie in originele staat achtergelaten. Alle luxe is uit Europa geïmporteerd. Bij de ingang krijgen we een paar sloffen uitgereikt en zo houden wij als bezoekers de parketvloeren in optimale conditie!

In het hostel wisselen we met diverse, ook Nederlandse gasten, tips en reiservaringen uit. Nadat we op maandag de reservering voor onze Antarctica-reis hebben geregeld krijgt Maria van de Vlaamse Rita pillen tegen zeeziekte. Volgens haar zijn het superpillen, een specialiteit van een Leuvense apotheker.

Op dinsdag nemen we afscheid van de hostalkolonie en steken met de ferry over naar Porvenir en zijn nu echt in Tierra del Fuego. Het is al laat wanneer we in het plaatsje arriveren en we slapen in een hotelletje waar we de avond afsluiten met een fles wijn die we delen met twee Zwitsers. Tante Barbara en nichtje Stefanie. Barbara is al vroeg gepensioneerd en reist graag en veel. Omdat ze alleen is neemt ze regelmatig een nicht mee, zoals nu Stefanie.

Op woensdag rijden we langs de Bahía Inutil, de nutteloze baai, groot en doodlopend en daarom vergisten de ontdekkingsreizigers zich regelmatig door deze baai in te varen.

Je zou in Vuurland een steeds kaler wordend landschap verwachten, maar het tegendeel is waar. De heuvels worden groener, we zien steeds meer bloemen en de laatste dag op weg naar Ushuaia rijden we door grote beukenbossen. Vooral het laatste stuk van de reis naar Ushuaia is spectaculair met voor ons de besneeuwde bergtoppen, felle zon en dan weer bewolkte luchten wisselen elkaar af.

Boven de stad met uitzicht op het Beaglekanaal kunnen we ons op camping La Pista del Andino gaan voorbereiden op onze 'Zuidpool-expeditie'. Vóór ons vertrek uit Nederland hadden we al enigszins rekening gehouden met de mogelijkheid dat... dus alle benodigde kledingstukken hebben we bij ons. Tenminste, dat denk ik. Blijk ik mijn thermische ondergoed vergeten te zijn en dat staat wél op de paklijst van de cruisemaatschappij. Gelukkig hangt de hoofdstraat van Ushuaia vol met dat spul en is onze uitrusting snel aangevuld.

We zijn klaar voor de reis der reizen!!!

